

UZASADNIENIE

Decyzją z 11.01.2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 184 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018r., poz. 1270 ze zm.) odmówił D. J. prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na brak na dzień 1.01.1999 r. co najmniej 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych.

Uznając powyższą decyzję za krzywdzącą wnioskodawczynie złożyła od niej odwołanie, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury, argumentując, że od 22.08.1978 r. do czerwca 1996 r. pracowała tylko w jednym zakładzie pracy P.P.H. (...) w Ł. przez cały czas na oddziale tkalni.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Na rozprawie w dn. 19.09.2018r. - bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w n/n sprawie – strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona - D. J. (z domu G.) urodziła się (...) (bezsporne)

Wnioskodawczynie na dzień 1.01.1999 r. legitymuje się ogólnym stażem pracy w łącznej ilości 20 lat, 4 miesięcy i 15 dni, a w tym okresami składkowymi w ilości 19 lat, 7 miesięcy i 18 dni oraz nieskładkowymi w ilości 8 miesięcy i 27 dni (niesporne).

Wnioskodawczynie nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. (bezsporne)

Wnioskodawczynie z zawodu jest krawcem (zeznania wnioskodawczynie – e-prot. z 25.04.2018 r.: 00:02:22, e-prot. z 11.07.2018r.: 00:09:00 w zw. z e-prot. 19.09.2018 r.: 00:05:22 – 00:10:03)

W okresie od 22.08.1987 r. do 30.06.1996 r. D. J. była zatrudniona w P.P.H. (...) w Ł. (poprzednio do 30.06.1992 r. (...) w Ł.) w pełnym wymiarze czasu pracy, gdzie zajmowała następujące stanowiska pracy: przyuczenie do zawodu, pomoc w wydziale produkcyjnym, przewlekacz pomoc, przewlekacz, tkacz pomoc i tkacz. W ww. zakładzie odbywała się produkcja bawełniana i włókiennicza.

Przez cały okres zatrudnienia w tym zakładzie pracy odwołująca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracowała wyłącznie na wydziale tkalni, gdzie panował hałas i zapylenie. Zakład pracy wypłacał pracownikom wydziału tkalni dodatek za pracę w warunkach szkodliwych. W całym okresie zatrudnienia wnioskodawczynie w P.P.H. (...) nie było przestojów w pracy. Produkcja odbywała się w systemie zmianowym. O zmianie stanowiska pracy wnioskodawczynie decydował kierownik zmiany w zależności od bieżących potrzeb przy produkcji.

Początkowo wnioskodawczynie od 22.08.1978 r. była przez 3 miesiące przyuczana do zawodu tkacza. Potem od 1.11.1978 r. pracowała jako pomoc w wydziale produkcyjnym. Następnie pracowała jako tkacz od 1.01.1979 r. przy jednej maszynie obsługującej 10 krosien. Później pracowała jako pomoc przewlekacza od 1.08.1980 r. i w tym czasie razem z przewlekaczem osnów, w 2-osobowym zespole, przewlekała osnowy, podawała nitki przewlekaczowi, który wkładał je do nicielnicy, podawała nitki do płochy a przewlekacz je wyciągał. Jako przewlekacz osnów wnioskodawczynie pracowała od 1.03.1981 r. a jej praca polegała na tym, że przewlekaniu samodzielnie z wykorzystaniem automatu podającego osnowy, wyciągała nitki osnowy z wału osnowowego przez oczka strun nicielnicowych a z pomocą drugiej osoby przewlekała nitki osnowy płochę oraz przygotowywała krosna do pracy po założeniu przewleczonej osnowy, w szczególności poprawiała przewleczone osnowy po ich zerwaniu w trakcie uruchamiania krosna. Jako pomoc tkacza odwołująca pracowała na terenie całej hali produkcyjnej od 1.12.1981 r. przy

krosnach, a jej praca polegała na tym, że pomagała tkaczowi przy założeniu nowej osnowy, wiązała zerwane nitki na osnowie, przewlekała je przez płoche, wyciągała nitki osnowy z wału osnowowego przez oczka strun nicielnicowych i płoche, uruchamiała krosna, wciągała osnowy a tkacz włączał maszynę. Od 1.04.1987 r. do zakończenia stosunku pracy skarżąca pracowała, jako tkacz obsługując jedną maszynę tkalniczą. Wnioskodawczyni nigdy nie była oddelegowana do wykonywania innych prac niż wyżej wymienione. (świadcstwo pracy k. 16,65, zaświadczenie k. 34, 54-55, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 56- 59, zeznania wnioskodawczyni – e-prot. z 25.04.2018 r.: 00:02:22, e-prot. z 11.07.2018r.: 00:09:00 w zw. z e-prot. 19.09.2018 r.: 00:05:22 – 00:10:03, zeznania świadka A. S. e-prot. z 11.07.2018r.: 00:03:54, zeznania świadka M. R.: 00:11:20, konto pracownicze k. 60- 64, świadctwa pracy w warunkach szczególnych k. 66 – 70, pismo z 27.03.2000 r. k. 71, 88, angaż z 31.01.1996 r. k. 72, umowy o pracę k. 73-74, 80- 86, angaże k. 75- 78, kwestionariusz osobowy k. 79).

Wnioskodawczyni posiada świadctwa wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z 17.02.1997 r. wystawione przez Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowego (...) w Ł., zgodnie z którymi w okresie od 22.08.1978 r. do 30.06.1996 r. była zatrudniona w w/w zakładzie pracy i w tym okresie:

- od 1.11.1978 r. do 31.12.1978 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych na stanowisku pomoc w wydziale produkcyjnym wymienionym w wykazie A dział VII poz. 4 pkt 46 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7.07.1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładzie pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (świadcstwo pracy w warunkach szczególnych k. 17);

- od 1.01.1979 r. do 31.05.1980 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych na stanowisku tkacz wymienionym w wykazie A dział VII poz. 4 pkt 7 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7.07.1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładzie pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (świadcstwo pracy w warunkach szczególnych k. 18);

- od 1.06.1980 r. do 31.07.1980 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych na stanowisku przewlekaacz osnów wymienionym w wykazie A dział VII poz. 4 pkt 6 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7.07.1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładzie pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (świadcstwo pracy w warunkach szczególnych k. 19);

- od 1.03.1981 r. do 30.11.1981 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych na stanowisku przewlekaacz osnów wymienionym w wykazie A dział VII poz. 4 pkt 6 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7.07.1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładzie pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (świadcstwo pracy w warunkach szczególnych k. 20);

- od 1.04.1987 r. do 30.06.1996 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych na stanowisku tkacz wymienionym w wykazie A dział VII poz. 4 pkt 7 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7.07.1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładzie pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (świadcstwo pracy w warunkach szczególnych k. 21).

Wnioskodawczyni nie posiada świadctwa pracy w warunkach szczególnych, gdy w/w zakładzie pracy wykonywała pracę jako pomoc przewlekaacza od 1.08.1980 r. do 28.02.1981 r. oraz jako pomoc tkacza od 1.12.1981 r. do 31.03.1987 r. (niesporne).

Wnioskodawczyni posiada świadctwa wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wystawione przez (...) Sp. z o.o. w Ł., zgodnie z którym ubezpieczona była zatrudniona w w/w zakładzie pracy od 5.08.1996 r. do 31.12.1998 r. i w tym okresie od 5.08.1996 r. do 31.12.1998 r. stale i w pełnym wymiarze czasu

pracy wykonywała prace tkaczki – przy produkcji i wykończania wyrobów włókienniczych na stanowisku tkacz wymienionym w wykazie A dział VII poz. 4 pkt 7 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7.07.1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładzie pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (świadcstwo pracy w warunkach szczególnych k. 22).

W dniu 28.12.2017 r. ubezpieczona złożyła wniosek o emeryturę, po którego rozpatrzeniu wydano zaskarżoną decyzję z 11.01.2018 r. odmawiającą D. J. prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na brak co najmniej 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (wniosek k.1-4 akt ZUS, decyzja k. 17 akt ZUS).

Następnie na podstawie złożonych przez wnioskodawczynię 19.01.2018 r. świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych, organ rentowy wydał kolejną decyzję z 25.01.2018 r., mocą której uznał odwołującą dodatkowo do stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w P.P.H. (...) w Ł. od 1.11.1978 r. do 31.12.1978 r., od 1.06.1980 r. do 31.07.1980 r., od 1.03.1981 r. do 30.11.1981 r., co łącznie dało rzeczony staż w ilości 13 lat, 6 miesięcy i 8 dni. W konsekwencji ZUS ponownie odmówił wnioskodawczyni prawa do emerytury z uwagi na nieudowodnienie wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach (decyzja w aktach ZUS)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie opierając się na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy oraz w załączonych aktach ZUS, a ponadto na zeznaniach świadków i wnioskodawczyni. Sąd przyjął za wiarygodne zeznania świadków i wnioskodawczyni dotyczące wykonywanej przez nią pracy w Zakładzie (...) przy produkcji na wydziale tkalni. Zeznania te są spójne, konsekwentne i wzajemnie się potwierdzają, tworząc logiczną całość, znajdującą potwierdzenie w zachowanej dokumentacji pracowniczej skarżącej z w/w zakładu pracy. Świadkowie, którzy w tym samym czasie co wnioskodawczyni również pracowali w wydziale tkalni przy produkcji, niewątpliwie mają wiedzę na temat tego na czym konkretnie polegała praca skarżącej i nie mieli powodu by składać zeznania korzystne dla którejkolwiek ze stron. Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności pozwalających na odmówienie wiary tym dowodom, mając na uwadze, że organ rentowy również nie podważył ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z art.184 ust.1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz.1270) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art.184 ust.2 ww. ustawy, emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prawo do emerytury na podstawie art.184 ww. ustawy przysługuje ubezpieczonemu, który na dzień wejścia w życie ustawy (1.01.1999 r.) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, czy wykonywał inną pracę i czy pozostawał w zatrudnieniu.

Z art.32 ww. ustawy wynika, że możliwe jest wcześniejsze przejście na emeryturę przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie art.32 ust.4 ww. ustawy wiek emerytalny, o

którym mowa w ust.1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie którym osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art.32 ust.4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r., III ZP 30/01, OSNAP 2002/10/243 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 r., II UK 31/09, Lex nr 559949).

Zgodnie z §3 i 4 ww. rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. W wykazie tym do pracy w szczególnych warunkach zostały zaliczone prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych (dział VII punkt 4).

Stanowiska, na których praca jest wykonywana w szczególnych warunkach zostały sprecyzowane w załączniku nr 1 do Zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z 7.07.1987 r. sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG z 3.08.1987 r.). W dziale VII punkcie 1 w podpunkcie 46 wymieniono stanowisko pomocnika w oddziale produkcyjnym. Wykaz ten stanowi - jako, że ma charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający ogólne pojęcia istniejące w rozporządzeniu Rady Ministrów - swego rodzaju wskazówkę, dowód, że takie a nie inne czynności były przez pracownika istotnie wykonywane w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2008 r., I UK 192/07, Lex nr 447272).

Należy wskazać, że prawo do emerytury przewidziane w art.184 w zw. z art.32 ww. ustawy emerytalnej, ma charakter wyjątkowy, jest odstępstwem od ogólnej reguły dotyczącej warunków przechodzenia na emeryturę, a zatem właściwe przepisy muszą być wykładane w sposób ścisły. Niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca, prowadząca w konsekwencji do wypaczenia idei, że emerytura w wieku wcześniejszym jest wynikiem pracy w obciążających dla zdrowia warunkach. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach. Istotnym warunkiem przyznania świadczenia z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jest stwierdzenie w ramach pełnego wymiaru czasu pracy oddziaływania szkodliwych warunków na organizm pracownika. R. legis instytucji przewidzianej w art.32 ww. ustawy emerytalnej, opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni.

Stosownie do treści §2 ust.1 ww. rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00, Lex nr 79840, wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 2009 r., I PK 194/08, Lex nr 653420). Nie jest natomiast dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stałe wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2008 r. II UK 306/07 Lex 528599).

Sąd miał na uwadze, że między stronami nie było sporu co do tego, że wnioskodawczynie ukończyła wiek 55 lat, ani też co do posiadania przez nią na dzień 1.01.1999 r. ogólnego stażu pracy w ilości co najmniej 20 lat i członkostwa w otwartym funduszu emerytalnym.

Wnioskodawczynie od 22.08.1978 r. do 30.06.1996 r. pracowała w (...) w Ł., przy czym ZUS z całego tego okresu zaliczył odwołującej do stażu pracy w warunkach szczególnych jedynie te okresy, które zostały potwierdzone świadectwami pracy w warunkach szczególnych, natomiast pominął okresy jej pracy w charakterze pomoc przewlekacza od 1.08.1980 r. do 28.02.1981 r. i w charakterze pomoc tkacza od 1.12.1981 r. do 31.03.1987 r., co do których wnioskodawczynie nie otrzymała takich świadectw.

Uwzględnienie tych okresów zgodnie z żądaniem skarżącej oznaczało stwierdzenie, że spełnia ona sporną między stronami przesłankę posiadania co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, albowiem wnioskodawczynie w toku postępowania przed organem emerytalnym wykazała bezspornie, że na dzień 1.01.1999 r. legitymuje się stażem pracy w warunkach szczególnych w ilości 13 lat, 6 miesięcy i 8 dni, wobec czego brakujący okres to jedynie 1 rok, 5 miesięcy i 22 dni. Postępowanie w niniejszej sprawie sprowadziło się zatem do rozstrzygnięcia, czy okresy pracy ubezpieczonej w charakterze pomocy przewijacza osnów i pomocy tkacza były okresami pracy w warunkach szczególnych.

Na wstępie należy wskazać, że w wykazie A stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w dziale VII pod poz. 4 w pkt 7 wymieniona została praca na stanowisku „tkacza”, natomiast nie przewidziano tam pracy na stanowisku „pomocy tkacza”, a w pkt 6 „przewlekacza osnów”, natomiast nie ma tam pracy na stanowisku „pomocy przewlekacza osnów”. Jednakże Sąd zważył, że analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z 7.02.1983 r. wskazuje, że wymienione w poz. 4 działu VII prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych, są pracami w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W ocenie Sądu w świetle całokształtu materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że wnioskodawczynie zajmowała się wyłącznie czynnościami związanymi z produkcją wyrobów włókienniczych także w okresach pracy w charakterze pomoc przewlekacza od 1.08.1980 r. do 28.02.1981 r. i jako pomoc tkacza od 1.12.1981 r. do 31.03.1987 r., co do których wnioskodawczynie nie otrzymała świadectw wykonywania pracy w warunkach szkodliwych. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że wnioskodawczynie w spornych okresach wykonywała pracę w warunkach szczególnych przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych w wydziale tkalni, gdzie panował hałas i zapylenie. Z zebranego w sprawie materiału odwoławczego jednoznacznie przy tym wynika, że ubezpieczona wykonywała ww. prace, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczona jako pomoc tkacza razem z tkaczem pracowała przez cały czas na jednej hali przy maszynie, a jako pomoc przewijacza osnów wykonywała razem z nim te same czynności w zespole 2-osobowym przy przewlekaniu osnowy. T. obsługiwał maszynę, a ubezpieczona jako pomoc tkacza pomagała tkaczowi przy założeniu nowej osnowy, wiązała zerwane nitki na osnowie albo przewlekała je przez płoche, wyciągała nitki osnowy z wału osnowowego przez oczka strun nicielnicowych i płoche, uruchamiała krosna, wciągała osnowy. Natomiast jako pomoc przewlekacza osnowy wnioskodawczynie podawała przewlekaczowi nitki, które ten wkładał do nicielnicy, podawała nitki do płochy a przewlekacz je wyciągał.

Mając na względzie powyższe należy wskazać, że praca pomocnika tkacza i pomocnika przewijacza osnów była pracą, która w zakresie swej szkodliwości i uciążliwości nie różniła się niczym od pracy wykonywanej przez pracowników zatrudnionych na stanowisku tkacza i przewijacza osnowy. Każdy z tych pracowników pracował na jednej hali obsługując te same maszyny, w istocie współpracując przy ich obsłudze, wykonując poszczególne prace na niej. Bez

czynności pomocy tkacza nie byłaby możliwa prawidłowa obsługa maszyny, tak samo jak bez czynności pomocy przewijacza osnów nie byłaby możliwa prawidłowa praca przewijacza osnów.

W tym stanie faktycznym, zdaniem Sądu ww. okres zatrudnienia skarżącej na stanowisku pomoc tkacza i pomocy przewijacza osnowy w obu spornych okresach w pełnym wymiarze czasu pracy było pracą w szczególnych warunkach.

Podkreślić należy, że nawet jeśli stanowiska pracy wnioskodawczyni pomocnika tkacza i pomocnika przewijacza osnów nie można by zakwalifikować w ww. sposób, choć zdaniem Sądu nie ma do tego przeszkód, to oba ww. stanowiska pracy odwołującej się i tak należałoby uznać za stanowisko pracy w warunkach szczególnych z uwagi na wymienione w Zarządzeniu Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z 7.06.1987 r. w dziale VII pkt 1 ppkt 46 stanowisko pomoc w dziale produkcyjnym.

Wyżej przytoczone ustalenia pozwalają przyjąć, że ubezpieczona spełniła jedyną sporną przesłankę posiadania co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, co uprawnia ją do wcześniejszej ze względu na wiek emerytury.

Na podstawie art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, Sąd przyznał skarżącej prawo do emerytury od 1.12.2017 r., z uwagi na to, że przedmiotem rozpoznania była zaskarżona decyzja z 11.01.2018 r., która została wydana w wyniku rozpoznania wniosku z 28.12.2017 r.

Wobec powyższego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴§2 k.p.c. i orzekł, jak w sentencji wyroku.

(A.P.)

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS razem z pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia apelacji, wypożyczając akta emerytalne i jednocześnie zobowiązując do ich ponownego przekazania w razie wniesienia apelacji.

8 października 2018 roku